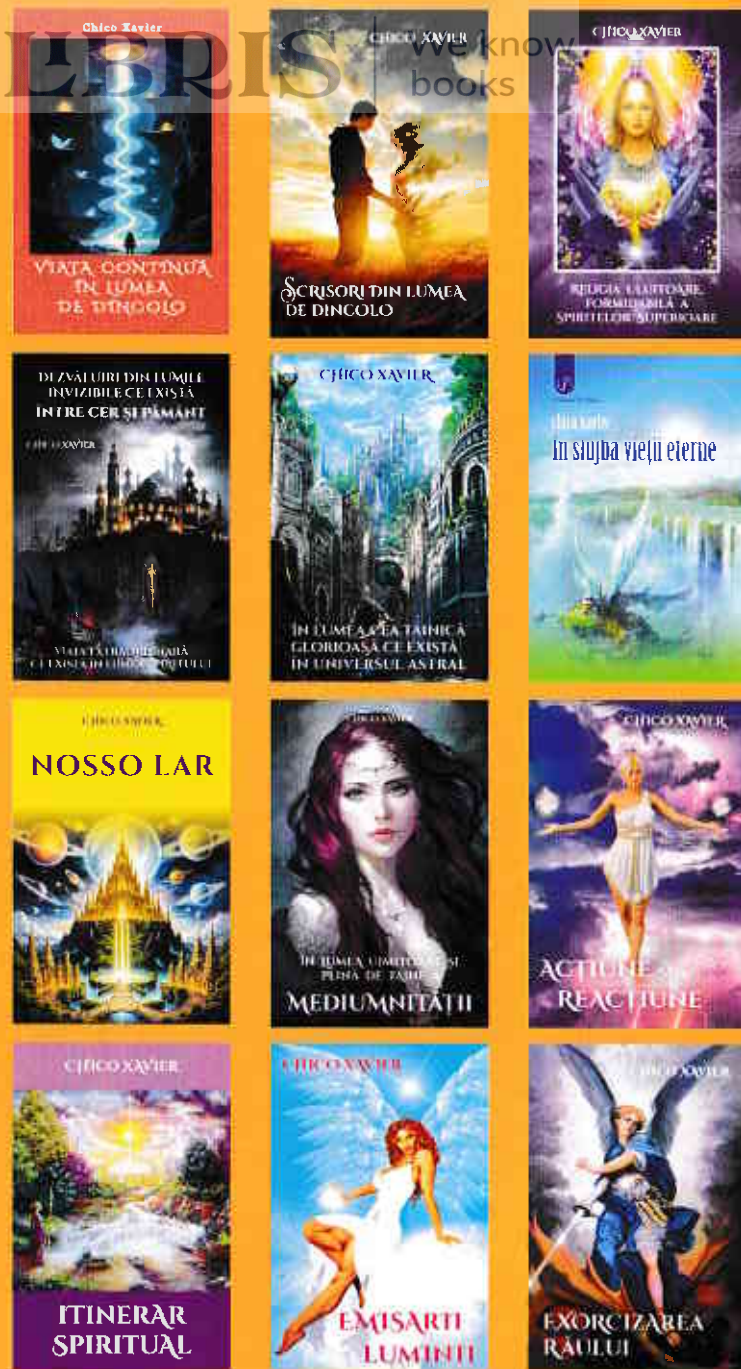

CHICO XAVIER

CRONICI DIN LUMEA DE DINCOLO

dictată de spiritul
Humberto de Campos

● Lambodar
2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

XAVIER, CHICO

Cronici din lumea de dincolo / Chico Xavier. - București :
Lambodar, 2026

ISBN 978-630-6656-54-7

133.3

133.9

● **Lambodar**

telefon: 0730 005 609

mail: contact@lambodar.ro

site: lambodar.ro

CUPRINS

Introducere	5
1 — Dintr-o locuință a lumii de dincolo	9
2 — Scrisoare pentru cei care au rămas	14
3 — Copiilor mei	18
4 — În locuința morților	22
5 — Iuda Iscarioteanul	28
6 — Celor care se află încă în întunericul lumii	32
7 — O dulce compensație	37
8 — De dincolo de mormânt	41
9 — Oh! Ierusalime!... Ierusalime!...	44
10 — Despre Piratininga	48
11 — Inimă de mamă	52
12 — Întrevederea umbrelor	55
13 — Ziua patriei	61
14 — Un sceptic	64
15 — Porunca Învățătorului	69
16 — Trecerea lui Richet	74
17 — Hauptmann	79
18 — Casa Ismael	84
19 — Scrisoare către Maria Lacerda de Moura	89
20 — Petru, Apostolul	94
21 — Marele Misionar	98
22 — Legenda lacrimilor	103
23 — Scrisoare deschisă către domnul prefect al orașului Rio de Janeiro	108
24 — Pacea și adevărul	113
25 — Socrate	119
26 — Scrisoare către Iisus	124

27 — Cel mai important mesaj	128
28 — Răspuns la o scrisoare	133
29 — Tiradentes	137
30 — Problema longevității	143
31 — Elogiul muncitorului	147
32 — Aniversarea Braziliei	151
33 — O instituție venerabilă	155
34 — Scrisoare pentru mama	160
35 — Îmi iau rămas bun, fără a promite că voi reveni curând	164

INTRODUCERE

Dragă cititorule,

Până în prezent, puțini intelectuali de pe Pământ s-ar putea gândi la posibilitatea de a scrie o carte după moarte. Nici chiar eu, în timpul vieții, în întreaga mea producție literară, nu am lăsat să transpară nici cea mai palidă credință în acest sens. Chiar și în ultima parte a vieții continuam să mă agăț de materialismul resemnat și eram plin de disperare în fața problemelor transcendente ale lumii de dincolo. Nu am avut curajul să le înfrunt, asemenea lui Medeiros și Albuquerque sau Coelho Nero¹; exista de asemenea în mine și teama de a nu suferi un eșec. La fel ca marinarii neliniștiți și imprudenți care se întorc în portul arid al prejudecăților omenești, ei abia se inițiaseră în marea artă a fenomenelor doctrinei, în timp ce spirițiști sinceri, curajoși și neînțeleși, asemenea navigatorilor îndrăzneți și aspri ai Școlii Înțelepților, își duc la bun-sfârșit activitățile cu prețul sacrificiilor și al abnegației, descoperind pentru folosul întregii lumi un nou continent, fapt care le amplifică speranțele și le sfințește munca...

Înzestrat cu un caracter franc, nu mă temeam să-mi afirm îndoielile; mi-am exprimat chiar neîncrederea în supraviețuirea spiritului după moarte, căci eram sceptic în ceea ce privește posibilitatea de a trăi în afara sacului meu de oase și celule bolnave... Desigur, subiectele referitoare la spiritism îmi seduceau imaginația. Ele ofereau perspectiva unei lumi mai bune decât cea în care toate visurile creaturilor sunt îngropate de moarte. Literatura spiritistă, impregnată de un magnetism blând și plin de speranță, îmi fascina

¹ Scriitori brazilieni de la începutul secolului al XX-lea. N.tr.

cerești. Cât despre spiritele „superioare” ale criticii contemporane, care sunt cristalizate în concepțiile epocii lor, să aștepte răbdătoare judecata finală, cu miraculoasele ei revelații. Nu eu sunt cel care le va lumina înțelegerea numărând câte perechi de șosete au folosit în toată viața sau descoperindu-le vârsta prin intermediul numărului de mese festive și îndestulătoare pe care le-au luat!!! Să aștepte calme chemarea trâmbițelor lui Iosafat!

Humberto de Campos
Pedro Leopoldo, 25 iunie 1937

1

DINTR-O LOCUINȚĂ A LUMII DE DINCOLO

27 martie 1935

În timpul vieții, credeam că surprizele care îl așteaptă pe un mort după ce-și leapădă rămășițele pământești aveau să fie cu totul altele!

La fel ca un copil care merge pentru prima oară la o expoziție, mi-l imaginam pe celebrul paznic al cheilor palatelor cerești. Sfântul Petru îmi apărea cu mâinile încrucișate sub bărbie, cu niște ochelari mari pe vârful nasului, la fel ca cei ai lui Nilo Peçanha. Ca un bun funcționar de birou, el ar fi parcurs cu ochii obosiți și somnoroși rapoartele, hărțile și niște cărți imense cu listele sufletelor care se întorc din sfera pământească. Mi-l imaginam ca pe un bătrânel care se ține bine, asemenea senatorilor din timpul monarhiei braziliene, netezindu-și mustața și venerabila-i barbă grizonată. Tot derulând firul amintirilor, bunul apostol avea să-mi povestească, poate, ceva nou, câteva anecdote referitoare la viața lui conform cu versiunea populară, fapte survenite pe vremea când pescuia, cu multe peripeții amuzante, cu copii de vârsta mea. Tinerele fete galileene din Sepphoris și Capernaum, cu buzele lor ca rodiile coapte, erau creaturi ispititoare. Sfântul Petru avea să evoce cu siguranță aventurile lui trecute, înainte de convertirea la doctrina Nazarineanului.

Însă nu l-am găsit pe celestul paznic al cheilor. Confruntat cu o asemenea decepție, mi-am spus că regiunea celor

preafericiți se găsește probabil în cine știe ce cordilieră de nori inaccesibili. Probabil că este un colț de rai încântător, în care fiecare zonă are un nume religios în expresia sa simbolică cea mai înaltă, ca, de exemplu, „Palatul Sufletelor Binecuvântate” sau „Bulevardul Puterilor Angelice”. Probabil că în inima acestui oraș prodigios, într-un palat luxos, Sfânta Cecilia cântă la harpă, acompaniată de un cor format din 11000 de fecioare. Ele răspândesc armonii delicioase pentru a legăna somnul ficelor Acheronului și Noptii, pentru ca acestea să nu vină cu securile lor incandescente și cu viperele lor, să tulbure pacea celor care își uită acolo suferințele, într-o odihnă beatifică. Festivități solemne și sărbători comemorând evenimentele cele mai importante ale Bisericii sunt, probabil, organizate periodic în această regiune minunată. Cu mare pompă, papii dezincarnați țin slujbe și cântă *Te Deum*-ul. Toți sfinții din calendar sunt prezenți. Sfântul Francisc Xavier poartă probabil același veșmânt zdrențuit cu care predica în India. Sfântul Iosif apare ca tâmplar, iar Sfântul Sebastian se înfățișează în armura lui de soldat roman. Dezvăluindu-și profilul de Madonă drăguță și severă în același timp, Sfânta Clara apare susținută de mâinile minuscule și fragile ale arhanghelilor, ca niște trandafiri de carne blondă. În galerii somptuoase, suflete respectabile îi reprezintă pe sfinții pe care Biserica i-a inventat pentru hagiologia sa.

Dar... n-am putut găsi Raiul!

De aceea, mi-am spus în cele din urmă că opinia spirițiștilor este, probabil, cea mai justă. Trebuia deci să-i întâlnesc pe cei care și-au abandonat carcassele pământești și își continuă viața.

Am căutat atunci să iau legătura cu grupul brazilienilor emigrați pe lumea cealaltă. Și de data aceasta, idealizam societatea antică în care presupuneam că s-au refugiat iluștrii mei compatrioți. Îmi imaginam că urma să-i găsesc într-un palat ca cel al Marchizului d'Abrantes, situat în fosta

reședință a prințesei Charlotte, la Botafago, acolo unde era invitată spuma societății *carioca*⁵ din ultimele decenii ale celei de-a doua domnii, pe vremea când reuniunile erau compuse din nobili proprietari de sclavi care ofensau simplitatea monahală a palatului Saint Cristophe.

Îmi spuneam în sinea mea: rabinii Sanhedrinului care au pronunțat condamnarea lui Iisus Hristos ar dori cu siguranță să aibă vești despre Hitler și furia sa împotriva evreilor. La rândul lor, trupele prințului Bismarck, care au pierdut ultimul război, ar dori să cunoască situația relațiilor franco-germane. Le voi spune atunci israeliților povestea cu sterilizarea, iar partizanilor ilustrului fiu al lui Schoenhausen, problemele referitoare la plebiscitul din Saar. Fiecare preafericit urma să vină să-mi pună întrebări, la care eu urma să răspund cu abilitatea unui amator de cancanuri, obișnuit cu plăcerile răutăcioase ale bârfei.

Însă mă înșelam complet! Nimănui nu-i păsa de Pământ și de cei care trăiesc acolo.

Totuși, cei rămași pe Pământ pot să fie liniștiți. Este adevărat că nu l-am întâlnit pe Tatăl cel Veșnic din gravurile catolice, cu lungă barbă albă ca zăpada, mătăsoasă și catifelată, dar nu l-am întâlnit nici pe diavol.

De îndată ce am redevenit conștient, am fost condus într-o locuință confortabilă, asemănătoare cu reședința lui Bernardelli de pe plaja din Copacabana. Ai fi zis că e o abație din Stiria; aspectul său impozant și grandios m-a uimit. În analele acestei mari reședințe din lumea de dincolo m-am apucat să caut vești despre Pământ. Am examinat cărțile în format *in-folio*. Totuși, nu am găsit acolo nimic referitor la sfinții de la curtea celestă, așa cum îmi imaginam, nicio aluzie la Mefistofel, sau la cel damnat. Nu era cunoscută nici povestea fructului oprit,

⁵ Originară din Rio de Janeiro. N.tr.

condamnarea îngerilor rebeli, mitul Potopului, uimitoarele viziuni ale evanghelistului din Apocalipsă. Pe Pământ, religiile suferă foarte mult de abuzul de simboluri. În aceste documente, rare erau faptele care corespundeau cu cele afirmate de ele.

Din ceea ce am putut observa în tărâmul de dincolo, lumea noastră este extrem de insignifiantă. Mă consolez totuși că printre toate fețele noi pe care le-am întâlnit, am găsit și câțiva prieteni vechi.

În primul rând l-am găsit pe Emilian, complet transformat, chiar dacă uneori face în așa fel încât să-mi apară tot burtos, cu aerul lui cumsecade, la fel cum era când își primea prietenii, de Paște, și vorbea cu ei despre viața de zi cu zi.

— „Ah! Copiii mei – exclamă el uneori, la fel cum făcea odinioară – mi-ar plăcea să mă transform în omul invizibil al lui Wells și să cobor la Rio să le dau câteva palme bandiților de pe Pământ.”

Apoi, cu grație, ca și cum ar goli niște pahare pentru a umple butoiul Danaidelor⁶, frunzărește caietul celor mai recente anecdote ale sale.

Totuși, viața în lumea de dincolo nu este la fel ca cea de pe Pământ. Noi preocupări și noi orizonturi. Situația mea este cea a unui sărman pacient care se găsește dintr-o dată singur, într-o luxoasă stațiune termală ale cărei cheltuieli sunt plătite de prieteni. În timpul convalescenței mele, studiez și meditez. În timp ce inima mea parcurge

diferitele pagini ale compendiumului infinitului, ea bate la fel de tare ca cea a unui tânăr student.

Mă simt întorcându-mă în copilărie. Mă încălț cu micii mei saboți, îmi pun pantalonii scurți, mă îmbrac în viteză, cu acea rea-voință a băieților incorrigibili. După aceea, mă revăd în fața învățătoarei Sinha, care mă privește cu o indulgență din care răzbate tristețea ei de fecioară lipsită de iubire, în timp ce eu repet literele alfabetului, indicându-le: A, B, C... A, B, C, D, E...

Ah! Dumnezeu meu, luminosul alfabet pe care îl învăț acum este cel al cărților naturii, pe care eminențele Tale le-au scris cu peniță de aur. Fă astfel încât să redevin copil, să pot înțelege lecția pe care mi-o predai! Astăzi, recitind capitolele gloriei Tale, știu de ce spinii și iasomia, cedrii și buruienile cresc pe Pământ, de ce în casa Ta, cei buni și cei răi sunt primiți laolaltă.

Doamne, nu aduc din lume nicio ofrandă pentru a-Ți slăvi măreția! Nu am decât o inimă epuizată să simtă și să bată ca un vas al nelegiuirilor. Dar în ziua în care îți vei aminti de mizerabilul păcătos care Te contemplă în sfântul Tău mister ca pe o torță de lumină eternă în jurul căreia dansează sorii ca niște licurici aprinși în noapte, închide-Ți ochii milostivi față de slăbiciunile mele și lasă să cadă în această ființă imundă care sunt o rădăcină de crin alb. Atunci, Doamne, la fel cum mi-ai iluminat deja ochii care plâng, vei planta crinul păcii în inima mea, care încă suferă și iubește.

⁶ În mitologia greacă Danaidele erau cele 50 de fiice ale lui Danaos, regele Argosului. Ele au fost forțate să ia în căsătorie pe cei 50 de fii ai fratelui tatălui lor, Aegyptos, regele Egiptului. Sfătuite de tatăl lor, își sugrumă soții în noaptea nupțial. Pentru fapta lor au ajuns în infern și au fost pedepsite să umple veșnic un butoi fără fund. Expresia Butoiul Danaidelor este adesea folosită, însemnând o muncă zadarnică, o risipă fără de sfârșit.